

Herinner mij niet in sombere dagen,
herinner mij in stralende zon,
hoe ik was toen ik alles kon.

Wie sturen kan, zeilt bij elke wind.
Pappa zei:
Mijn leven lang heb ik zelf kunnen sturen,
en met alle macht zal ik proberen te blijven sturen.
Soms moet je het stuur uit handen geven,
ik zie dan wel waar het schip strandt.

Ter dankbare herinnering aan

Jan Kleve

echtgenoot van

Riet Hermsen

Jan werd geboren te Velswijk (gem. Zelhem) op 23 mei 1929. Op de ouderlijke boerderij had hij temidden van het grote gezin een blijde en onbezorgde jeugd. Na de land- en tuinbouwschool ging hij als bijna vanzelfsprekend de richting van de landbouw in.

Op 22 november 1956 trouwde hij met Riet Hermsen. Jong en enthousiast werkten ze samen in grote harmonie om de oude boerderij " 't Weetink " weer opnieuw tot leven te brengen. Met al zijn levenslust en energie gepaard aan een positieve levensinstelling zag hij eigenlijk nergens tegenop. Met enorme gedrevenheid begon hij ergens aan en dan zette hij door; het zou zich vanzelf wel verder ontwikkelen. Met een scherp inzicht en met een vooruitziende blik wist hij zo gezin en bedrijf goed te besturen. Naast dit alles was er zijn grote liefde voor muziek en zang. Snel kon hij zo overschakelen van zijn werk op 't bedrijf naar de verschillende koren die hij dirigeerde. Dan was hij opeens in een andere wereld, een wereld waar hij met hart en ziel bij betrokken was. Met zijn diep gewortelde geloof probeerde hij niet alleen de klanken goed te laten overkomen maar ook de teksten op zichzelf en de koorleden te laten inwerken. Zo heeft hij meer dan 50 jaar de eredienst met zijn muzikaal talent weten op te luisteren.

Thuis was hij de zorgzame vader. Hoewel de kinderen door de jaren heen hun eigen plekje hadden weten te vinden bleef het oudershuis voor hen steeds een baken in het leven. Hij hield van goede gesprekken met hen. Hoewel hij zijn eigen mening niet opdrong zette hij hun wel vaak aan het denken. Boeiend kon hij vertellen maar had daarnaast een aandachtig luisterend oor. De laatste jaren waren er ook de kleinkinderen waar hij veel vreugde aan beleefde. Met voldoening kon hij zo terug zien op wat hij samen met Riet had weten op te bouwen zich bewust zijnde dat dit alles niet zo vanzelfsprekend was. Veel idealen heeft hij in zijn leven verwezenlijkt mogen zien, waar hij dan ook met véél trots van kon genieten. Veel moet hij achterlaten.

Plotseling werd hij getroffen door een ongeneeslijke ziekte. Voornamelijk voor zichzelf voerde hij in enkele maanden een eenzame strijd die niet te overwinnen was. Na het ontvangen van het sacrament der zieken is hij overleden in het Slingeland ziekenhuis te Doetinchem op 7 december 1995. Wij hebben afscheid van hem genomen tijdens de Eucharistieviering op 12 december in de kerk van St. Jan de Doper te Keijenburg. Zijn lichaam is ter ruste gelegd op het parochieële kerkhof aldaar. Mogen zij die achterblijven zich getroost weten door deze woorden: "Geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord, geen mens kan het zich voorstellen, al wat God bereid heeft voor die hem liefhebben". 1 kor. 2,9

Voor uw medeleven zeggen wij u onze oprechte dank.
Riet
kinderen en kleinkinderen